

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Τσάρος Νικόλαος Β', κατόπιν προτροπής των Μεγάλων Δουκών, είχε απομακρύνει τον περίφημο Ρασπούτιν από τ' ανάκτορα, μολοντί η σύζυγός του 'Αλεξάνδρα αισθανόταν πραγματική λατρεία για τον σατανικό καλόγηρο. Μιά νύχτα, ο Νικόλαος βρήκε κάτω απ' το μαξιλάρι του ένα σημείωμα που έγραφε: «Η τόν Ρασπούτιν η τόν θάνατο!» Τρομαγμένος, σηκώνεται άμέσως και φωνάζει τον καμαριέρη του Ζαχάρ για να του δώσει εξηγήσεις. Μά αυτός προσποιείται ότι δεν ξέρει τίποτε και τότε ο Τσάρος πηγαίνει στην κρεββατοκάμαρά της συζύγου του, γιατί υποψιάζεται ότι κάποιος από το περιβάλλον της Τσαρίνας έγραψε το μυστηριώδες σημείωμα. Ζωηρά σκηνή έπακολουθεί μεταξύ του αυτοκρατορικού ζεύγους. Έντομας ή κατάστασις του Τσαρεβίτη επιδεινούνται και ο Τσάρος αναγκάζεται να προσκαλέσει πάλι τον Ρασπούτιν. Ταυτοχρόνως φτάνει στο παλάτι ο νεαρός Μέγας Δούξ 'Ιβάν, ο οποίος εινε τρελλά ερωτευμένος με μία Γαλλίδα δασκάλα, την Πρίσκα. Ο 'Ιβάν πάει κι' αυτός στο δωμάτιο του Τσαρεβίτη, όπου βλέπει τον Ρασπούτιν να κάνει πάλι το θαύμα του, να σταματάει δηλαδή τις αιμορραγίες του Τσαρεβίτη. Έξαλλος τότε φεύγει και κατεβαίνει κάτω στον κήπο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εύτυχως όλοι οι άλλοι παρήμενοι γονατισμένοι με τα μάτια τους ζωογόνα στο Ρασπούτιν, κι' έτσι κανείς δεν επρόσεξε τον μεγάλο δούκα 'Ιβάν που βγήκε έξω.

— Τό χέρι που μυρίζει λιβάνι!... φώναξε ξαφνικά ο μικρός Τσαρεβίτης με τη σβουμένη φωνή του. Τό χέρι του μυρίζει λιβάνι!

Πραγματικά, ο 'Ανθρωπος του Θεού είχε απλώσει πάνω απ' το κεφάλι του μικρού πρίγκιπας τὰ δυο πλατεία χέρια του με τὰ κατάμαυρα νύχια. (*)

Έπειτα επρόφερε με άλλόκοτη προσευχή, δι-
κής του έμπνευσεως, στην οποία απευθυνόταν προς
τό Θεό, όπως θά μιλούσε στον πατέρα του, και
τόν παρακάλεσε να σταματήσει τις αιμορραγίες
του Τσαρεβίτη.

Άμέσως όλοι όσοι βρισκότουσαν γονατισμένοι
γύρω απ' τὸ κρεβάτι του μικρού διαδόχου, μη
εξακουσμένοι ούτε του Τσάρου, επανέλαβαν την
προσευχή του, την οποία διέκοιταν κάθε τόσο για
ν' άναστενάξουν ή να κλάψουν.

Έξαφνα, ο λογίας Ντερεβένκο επέβαλε σιω-
πή κι' άνήγγειλε, ότι ή αιμορραγία της μήτης του
Τσαρεβίτη είχε σταματήσει.

Πραγματική παραφροσύνη έπακολουθήσε.

Η Τσαρίνα έβλεπε μέσα στην άγκαλιά της
μυτέρας του 'Ιβάν, ή οποία επανέλαμβανε ο-
λοένα:

— Μά ήταν σίγουρο!... Μά ήταν σίγουρο!...

Ο Τσαρεβίτης πάλι απ' τὸ κρεβάτι του είχε
ένώσει τὰ χέρια του και φώναζε:

— Σέ αγαπώ!... Σέ αγαπώ!... Ρασπούτιν,
σέ αγαπώ!... Σώσε με!... Σώσε τὸν μπα-
τ ο υ σ κ α και τη μ α μ ο υ σ κ α!... (τόν
πατέρα και τη μητέρα). Κάνε μας να μπεινε
όλοι μέσα στον παράδεισό σου...

Ο μέγας δούξ 'Ιβάν, μη μπορώντας πια νά
βλέπει ότ' αυτά, βγήκε έξω.

Έφυγε σάν τρελλός, άφου κλώτσησε το Ζα-
χάρ και καμιά δεκαριά άλλους ιηγέτες, οι ό-
ποιοι σεργιάνιζουσιν από παρζέτο. Δεν στάθηκε
παρά μόνο στον άνακτορικό κήπο, όπου ο βραδυ-
νός άέρας του έκανε καλό.

Έκει βρήκε τὸ φίλο του Σέργιο 'Ιβάνοβιτς,
τόν αξιοματικό που τόν είχε συναντήσει πριν από
λίγη ώρα έξω απ' τὸ σπίτι της Πρίσκας. Ο
Σέργιος του έκανε νόημα πὸς ήθελε νά του μιλή-
ση ιδιαιτέρως κι' άμέσως αποτραβήχτηκαν κι' οι
δυο μέσα σ' ένα σιδεντρο.

— Σέ είδα να κατεβαίνεις από πάνω σάν τρελ-

λός, είτε ο Σέργιος στο μεγάλο δούκα. (Οι δυο νέοι αγαπόντουσαν
σάν αδέρφια). Ήσυχασε... Θά δης και πολλά άλλα ακόμα με τὸ
Ρασπούτιν....

— Άκουσε, Σέργιε, είτε ο μεγάλος δούξ. Δεν κρατάειμαι πια.
Παρά την ύσυχασα που σου έκανα, θά τὰ πω όλα στον Τσάρο...

Φτάνει πια ή φοβητή αυτή κομωδιά.
— Όχι, όχι, Βάνα... Δεν θά κόμης καιά. Δεν ήρθε ακόμα ή
κατάλληλη στιγμή, μά δεν θ' άργήσει νά φτάση. Κάνε λίγη ύπομονή.
"Όχι! "Όχι! Δεν πρέπει νά πης μόνο λόγια στον αυτοκράτορα. Πρέ-
πει νά δης και τὰ πράγματα. Πρέπει... Νά... άν μου ύποσχε-
θείς πὸς θά μείνης σιωπηλός, θά σέ πάρω άπόψε νά ιδής μερικά από
τὰ πράγματα αυτά. Ξέρεις τί θέλω νά σου πω...

— Άκουσε, Σέργιε. Αυτό που θέλω πρὸ πάντων νά ιδῶ, εινε ή
«λειτουργίες της Μετανοίας».

— Θά τὸ δης. Θά τὸ δης, άν έρθης κατά τις έντοκα και με πά-
ρεις από τὸ σπίτι μου.

— Αὐθώ. Σήφωφον...

— Σωπα, Βάνα, είτε έξαφνα ο Σέργιος, βλέποντας ένεινη τη
στιγμή το Ζαχάρ νά διεσθίνετα πρὸς τὸ μέρος τους. Πράγματι, ή
δεύτερος καμωμένης του Τσάρου πλησίασε σέ λίγο και άνήγγειλε
με βαθύτατο σεβασμό στον 'Ιβάν, ότι ο αυτοκράτορ τὸν περιέμενε
στό γραφείο του.

"Όταν, έπειτ' από λίγες στιγμές, μπήκε στο
γραφείο, ο Τσάρος εργαζόταν. Ο κόμης Βολ-
γκορόν σπεκόνταν όρθιος μπροστά του και τὸ
έδινε τὰ χαρτιά, τὰ οποία ένείνος υπέγραφε.

Ο 'Ιβάν έντύπαιε τὸν Τσάρο κι' είδε πὸς
είχε ακόμα κατακόκκινα τὰ μάτια του από τὰ δά-
κρυα που είχε χύσει για τὰ θαύματα του Ρασπού-
τιν. Αυτό έξωργισε ακόμα περισσότερο τὸν 'Ι-
βάν. Τέλος ο κόμης Βολγκορόν άπεχώρησε κι'
ο μέγας δούξ έμεινε μόνος μαζί με τὸν Τσάρο.

Ο Νικόλαος Β' μόλις σηκωσε τὰ μάτια του
πρὸς τὸν 'Ιβάν και τὸν είδε, καποσφύρισε. Μά
αὐτὸ δεν έφόβισε καθόλου τὸν 'Ιβάν, ο οποίος έ-
λεγε μέσα του ένεινη τη στιγμή: «Αν θέλεις,
μπατσόνα (πατερούλη) νά μείνουμε φίλοι, μη
μου μιλήσεις καθόλου για τὸ ζήτημα του γάμου
μου, ούτε και για την Πρίσκα...»

— 'Ιβάν 'Αντρέγιεβιτς, είτε ο αυτοκράτορ,
δεν είμαι καθόλου ευχαριστημένος από σένα! Δεν
αγαπᾷς λοιπόν τὸν Τσαρεβίτη, 'Ιβάν; Μή μου
άπαντάς, σέ παρακαλώ! Σέ είδα πρὸ ολίγου νά
φεύγεις από τὸ δωμάτιό του, τη στιγμή ακριβὸς
που όλοι μας ευχαριστούσαμε τις άγιες εικόνες
γιατι εισάκουσαν τις προσευχές που Ρασπούτιν.
Σέ παρακαλώ, 'Ιβάν 'Αντρέγιεβιτς, μη μου λές
ούτε λέξη. Έχω νά σου πω μερικά πράγματα που
πρέπει νά τ' άκούσης. Ο μικρός Τσαρεβίτης ή-
ταν χαμένος. Οι γιατροί τὸν είχαν εγκαταλεί-
ψει. Οι ίδιοι οι γιατροί μάλιστα μου είπαν πὸς
μόνο ο Ρασπούτιν μπορούσε νά τὸν σώσει. Και
πραγματικά, ο Θεός κι' ή Παναγία άκούσαν την
παρακάλησή του κι' ή θεία χάρις έσωσε τὸν Τσά-
ρεβιτς. Τὰ είδες αυτά, 'Ιβάν. Τὸ είδες τὸ θαύ-
μα. Κι' όμως εσύ, 'Ιβάν, ενώ γινόντουσαν όλα
αὐτά, έφυγες σάν τρελλός, πὸς ποτε είτε ή κό-
μησησα Βυροντέφ, που την καταλάτρευες στὴ φυ-
γὴ σου.

— Μανάρη με τη σκότωνα τη συκομένη γυναί-
κα! Αὐτή σᾶς έξαπατά, Μεγαλειότατε. Ξέρете
πὸς σᾶς αγαπᾷ! Σᾶς δοκίμασα λοιπόν, ότι σᾶς
έξαπατούν. Σᾶς έξαπατούν, μπατ ο υ σ κ α!

Ο μικρός Τσαρεβίτης.

(*) Εινε εξακριβωμένο ότι ο Ρασπούτιν δεν είχε κα-
βαρίσει ποτέ στη ζωή του τὰ νύχια του.

Ναί, άκούστε με, μπατούσκα, και θα μάθετε πράγματα φριχτά, άπίστευτα. Άκούστε με... κι' ό Τσάρεβιτς δέν θα πάθη πειά άμμοραγία. Άκου, μπατούσκα, αυτή, αυτή ή κόμησσα Βυρονζέφ προκαλεί τις άμμοραγίες του...

Ό Τσάρος κατάλαμπος, δέν μπόρεσε νά σταματήσει την έξαρση αυτή του μίσους του μεγάλου δουκάς εναντίον της κόμησης. Τά τελευταία πρό πάντων λόγια του πού είχαν κάνει τρομερή εντύπωση.

—Τί; Τί; φώναξε. Τί λές; Είσαι τρελλός! Είσαι τρελλός!...

—Ναί, είν' ένας τρελλός, ένας επανδύωνος τρελλός, άκούστηκε έξαφνα πίσω απ' τον Ίβάν μια γυναικεία φωνή, την οποία ήξερε πολύ καλά. Χτές άκόμα ήταν σπουδής πρίγκιπος Σβώφ, συνάντησε εκεί ένα σωρό ανθρώπους πού θα πους κατονομάσω άμέσως και φαίνεται πώς αυτοί του φούγκωσαν άκόμα περισσότερο τό μυαλό του. Σε παρακαλώ, Νόα, μη δίνεις καμιά προσοχή σ' όλες αυτές τις άνοησίες πού σου λέει... Σου ζητάω συγγνώμη πού σ' άνησχω, μη ήρθα κοιζώντας πώς ήθελες νά μάθης νεότερα γιά τό παιδί μας. Λοιπόν, ή άμμοραγίες σταμάτησαν έντελώς, είν' εύθυμος όσο ποτέ, παίζει μαζί με τις άδελφές του και ζητάει νά σέ δει...

Ό Τσάρος περίμενε νά σπάσει ή Τσαρίνα. Ό Ίβάν, σκυθρωπός, είχε σπαρώσει τά χέρια του. Έξακολούθησε μια στιγμή σιωπής.

Ό Νικόλαος δέν απάντησε καθόλου στην αυτοκράτειρα. Κιτάζει τό μεγάλο δούκα σπά μάτια και του ελπε σέ τόνο προσταχτικό και άνήσχο :

—Άπέδωσες πρό όλίγου στην Άννα (την κόμησσα Βυρονζέφ) ένα βδελυρό έγκλημα. Δέν θα σ' άφήσω νά φύγης από δω, άν δέν ξεηγηθής περισσότερο...

Κι' επειδή ή Τσαρίνα ήθελε νά ξαναμείλωση, τη διέκοψε με τον πιο άπότομο τρόπο :

—Στό! (σπάσως) της φώναξε, όπως θα φώναζε ένας άμαξάς σπο άλογό του.

Η Τσαρίνα δέν ελπε τίποτε, επιφυλασμένη νά μείλωση σέ λίγο, όταν ό σύζυγός της θα έχανε, όπως πάντα, την προσοχήν του ενεργητικότητας και θα πήγανε με τό μέρος της.

Ό Ίβάν είχε στενοχωρηθεί πολύ από την παρουσία της Τσαρίνας, γιατί καταλάβαινε ότι ή άπενομή της την θα έχαναν πολύ γρήγορα πό βάρος τους, έρόσον βρεσάδων κι' έκείνη μπροστά. Ότόσο ελπε :

—Μεγαλειότατε, πρέπει νά μάθετε, ότι ή κομωδία της θανατουργικής θεατείας του Τσάρεβιτς είχε σαρκωθει απ' τ' Βυρονζέφ και τ' Θεβανό θερατευτή, τον φίλο του Ρασπούτιν...

—Τόν Μπαντονάγιεφ; Έκανε ό αυτοκράτωρ άσθμαίνοντας.

—Ναί, από τόν Μπαντονάγιεφ τόν Ίδιο... απ' αυτόν τόν παλινάφρωπο και κατεργάρο...

—Ω!... Ω!... διευαρυτήθηκε ή Τσαρίνα, ή οποία έκανε τρία βήματα μπροστά, σαν νά ήθελε νά όρμήσει εναντίον του μεγάλου δουκάς.

—Δέν βλέπω καθόλου ποιά σχέση έχει ό Μπαντονάγιεφ σ' αυτή την υπόθεση, ελπε ό Νικόλαος.

—Θά τό δής, Μεγαλειότατε! φώναξε ό Ίβάν. Ό Μπαντονάγιεφ έχει τη συνταγή ενός φαρμάκου πολύ γνωστό σπους εντύπωση της Κίνας και πού Θεβέ, με τό όνομα νάντ. Τό φάρμακο λοιπόν αυτό έχει την ιδιότητα νά έπιστρέφει τη λειτουργία της καρδιάς και σέ μεγάλες δόσεις νά προκαλή άσφυκτικές άμμοραγίες σέ οργανισμούς άσθενικούς, όπως ό Τσάρεβιτς. (*)

—Αυτό ελπε παραμύθια, πού μόνο ή γυναίκες του λαού μπόρουν νά τ' άσπασούν! φώναξε ή Τσαρίνα. Χωρίς άλλο, ό μέγας δούξ θα τ' άκούσε στο σπίτι πού Ζβώφ!...

—Έξακολούθησε! Έξακολούθησε!

ελπε ό Τσάρος, ό όποιος γινόταν όλοένα περισσότερο άνήσχος και του όποιου ή φυσιογνωμία έξέφραζε μεγάλη προσοχή.

—Έ, λοιπόν!... ελπε πολύ άπλό! Έκανε ό Ίβάν. Ό Μπαντονάγιεφ δίνει αυτό τό φάρμακο πού ελπε σέ σπάνη στην κόμησσα Βυρονζέφ κι' αυτή τό άνακατεύει στα τρόφιμα του Τσάρεβιτς.

—Ψεύτη!... Ψεύτη!... φώναξε ή Τσαρίνα.

—Η ενεργεια του φαρμάκου έπηρεχεται άμέσως, έξακολούθησε ό Ίβάν, γοητευμένος από την εντύπωση πού προκαλούσαν τά λόγια του σπον Τσάρο. Κι' έτσι ή κυρία της Αδής προσκαλούν τό Ρασπούτιν γιά νά σώση τόν Τσάρεβιτς.

—Νόα! φώναξε ή Τσαρίνα, πέφτοντας έξαλλη στην άγκαλιά του Τσάρου. Πες σπόν Ίβάν Άντιρόγεβιτς νά σωπάσει, γιατί θα μάς άρρωστήσει όλους μας με τις τερατολογίες του. Άκούς!... Άκούς!... Κατηγορεί την κόμησσα, ή όποια θα σκατωνόταν εύχαρίστως γιά σένα, γιά μένα και γιά τόν Τσάρεβιτς. Έξ άλλου, ή κόμησσα δέν άνακατεύεται ποτέ με τις τροφές του Τσάρεβιτς.

—Ναί, την διέκοψε ό Ίβάν. Η κόμησσα δέν άνακατεύεται... Άνακατεύεται όμως ό λογίας Ντερεβένκο, ό όποιος έχει τις λαμπρότερες σχέσεις μαζί της.

—Ό Ντερεβένκο προκαλεί τις άμμοραγίες του Τσάρεβιτς! φώναξε ή Άλεξάνδρα. Τί συκοφαντία! Τί ψέμμα!... Και άρχισε νά κλαίει...

Ό Τσάρος φωνάζοντας τώρα πολύ στενοχωρημένος, ενώ ό Ίβάν παρέμενε πάντοτε με τά χέρια του σπασωμένα και με τό μέτωπο ψηλά.

—Από πού την έμαθες τη φριχτή αυτή ιστορία; ρώτησε ό Τσάρος με φωνή ύπόκυρη και γυρίζοντας άλλο τό κεφάλι του γιά νά μη βλέπει την άτελειότητα της γυναικείας του.

—Δέν μπορώ νά τό πώ, Μεγαλειότατε, απάντησε με φωνή σταθερή ό Ίβάν.

Τότε ή Τσαρίνα άναπήδησε και φώναξε :

—Δέν σου τό ελπε εγώ, Νόα, πώς είν' όλα συκοφαντίες και ψέμματα! "Ω! ή φριχτή ιστορία! Άν ό Ρασπούτιν τά μάθαινε ποτέ όλ' αυτά! Θεέ μου! κáme νά μην τά μάθη ποτέ!... "Όλα ελπε μια μηχανοραφία εναντίον μας. Δέν τό βλέπεις κι' εσύ αυτό... εσύ, ό Τσάρος; Σου έχωμε δέσει λοιπόν τά μάτια; "Η δέν θέλεις νά δής τό φως πού λάμπει σάν τόν ήλιο... "Ό Ρασπούτιν έσωσε τό παιδί μας. Μά, άν τό μάθαινε αυτό, δέν θα ξαναρχόταν ποτέ εδώ. Ναί, Νικόλαος, μάθε το κι' εσύ: άν τό μάθει, ποτέ δέν θα ξανάσθη. Άρκετά κακά του κάναμε ως τώρα. Νά, και σήμερα δέν ήθελε με κανένα τρόπο νά ρθή. Κι' ό φτωχός μας Άλέξης θα πέθαινε ίσως, άν ή κόμησσα Βυρονζέφ δέν ριχνόταν στα πόδια του Ρασπούτιν... "Α! άν ή κόμησσα μάθαινε ποτέ αυτό τό

πράγμα... Θάφηνε σίγουρα από την Αδή, ό Ρασπούτιν θα μάς έγκατέλειπε κι' ό Τσάρεβιτς θα πέθαινε...

Τώρα ό Τσάρος έκλαψε κι' αυτός και, καρφώνοντας σπόν Ίβάν τά ύγρά του μάτια, του ελπε :

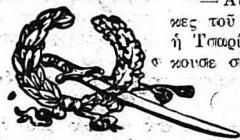
—Σέ διατάσσω νά μου φανερώσης ποιος διηγήθηκε όλη αυτή την ιστορία, τη βδελυρή και την ψεύτικη! Τ' άκούς;... Την ψεύτικη! Δέν σου έπαρέτω νά υποψιάζεσαι άφροσώμενους ανθρώπους, σάν τό Ντερεβένκο και την κόμησσα Βυρονζέφ...

—Μά δέν τους υποψιάζεσαι μόνο! φώναξε ή Τσαρίνα όλοέκτοντας. Τους κατηγορεί... Άκούς!... τους κατηγορεί!... "Ω! άν τό μάθαινε ό Ρασπούτιν!

Αυτή ή ιδέα, ότι ό Ρασπούτιν μπόρουν μετρί μετρί νά τά μάθαι όλ' αυτά, έτάραξε τόν Τσάρο. Γιατί φοβόταν προμετά τόν Ρασπούτιν, ό όποιος, σάν άνθρωπος του Θεού, ήταν παντοδύναμος, τόσο γιά τό καλό, όσο και γιά τό κακό. (Ακολουθεί)

Άρχαίος Έβραϊκός γάμος.

(*) Ιστορικό γεγονός, πραγματικό και άληθές...

